

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **N. V. L.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 20. 12. 2019, č. j. OAM-800/ZA-ZA11-HA08-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2019, č. j. OAM-800/ZA-ZA11-HA08-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že se mu

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Žalobce uvedl, že byl zkrácen na svých právech, neboť výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje procesní ustanovení, na jejichž základě žalovaný rozhodoval. Napadenému rozhodnutí tak schází náležitosti podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
3. Žalobce dále namítl, že v jeho případě jsou dány důvody zvláštního zřetele, pro které mu měl být udělen humanitární azyl. Žalobce v sedmi letech přišel při vlakovém neštěstí o nohu a z důvodu nesprávné léčby a nevhodné protézy mu pahýl nohy byl deformován, což mu způsobilo další zdravotní problémy. Je proto invalidou závislým na práci, kterou mu poskytuje jeho bratr v České republice. Náročnější fyzickou práci není schopen zastávat. V případě návratu do země původu nebude schopen kvůli svému zranění získat práci, která by mu zajistila důstojný život. V České republice žalobce důstojným životem žije, přičemž je odkázán na finanční podporu a pomoc rodiny svého bratra. Pobytové problémy žalobci vznikly právě ze zdravotních důvodů, neboť nebyl schopen původní účel pobytu (podnikání) plnit. Život v zemi původu žalobce považuje ve vztahu ke své situaci za nehumánní a jeho situace je hodna zvláštního zřetele. Žalovaný neuvedl, jaký pobytový titul podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) by měl žalobce využít, aby mohl žít spolu se svým bratrem v České republice.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nenamítl jakékoliv porušení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, který posoudil ve všech souvislostech. Dospěl k závěru, že důvody pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany nejsou dány, a proto žalobci mezinárodní ochrana nebyla udělena. Důvodem žádosti žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť žalobce pozbyl původní pobytové oprávnění. Žalovaný dále uvedl, že skutečnosti uváděné žalobcem nejsou azylově relevantní ve smyslu rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004. K nemožnosti zajištění práce v domovském státě žalovaný uvedl, že sám žalobce nepopírá, že bude schopen najít práci. Rovněž zdravotní stav žalobce byl zhodnocen, přičemž žalobce bude mít možnost využít zdravotní péči v zemi původu. K námitce, že neuvedl, jaký pobytový titul měl žalobce využít pro legalizaci svého pobytu v České republice, žalovaný sdělil, že žalobce je plně svéprávnou, praceschopnou, dospělou osobou, která je navíc zastoupena, přičemž institut mezinárodní ochrany nelze zneužívat k účelu legalizace pobytu na území České republiky, čehož si je žalobce vědom. Žalovaný neporušil jakékoliv ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se vypořádal se všemi skutečnostmi uváděnými žalobcem. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Žalovaný z výše uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

6. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 17. 9. 2018, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
7. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože žalobce i žalovaný s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 17. 9. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany a dne 20. 9. 2018 poskytl údaje k této žádosti. Uvedl své jméno, příjmení a datum narození. Narodil se na území Vietnamské socialistické republiky, jejímž je státním příslušníkem. Hovoří vietnamsky, je národnosti kinh a bez vyznání. Není členem žádné strany ani hnutí. Je svobodný a bezdětný. Zdravotně je v pořádku, až na protézu na levé noze. V roce 2013 přicestoval na území České republiky. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je jeho zdravotní stav, neboť má pouze jednu nohu. Nechce se vrátit do Vietnamu, neboť neví, jak tam bude žít. Jiné důvody nemá.
9. V rámci pohovoru dne 20. 9. 2018 žalobce uvedl, že přišel o část levé nohy v 7 letech při dopravní nehodě s vlakem. Protéza, kterou dostal ve Vietnamu, nebyla dobře udělaná a špatně se v ní chodilo. Poskytla mu ji organizace UNICEF. Po dokončení základní školy mu bratr vyřizoval pobyt v České republice za účelem studia (v roce 2005). Vysokou školu v České republice studoval 3 roky, ale kvůli nedostatku jazykových znalostí musel studium ukončit. Od roku 2008 se přestěhoval do MB, kde pracoval ve společnosti svého bratra. Podal žádost o trvalý pobyt, ale řízení bylo zastaveno, neboť se o chybějící náležitosti své žádosti dozvěděl pozdě. Zároveň mu skončila platnost dlouhodobého pobytu. V České republice zhotovená protéza žalobci hodně usnadňuje život, nicméně je pracovní omezen. Ve společnosti jeho bratra měl na starost příjem zboží a fakturaci. Těžkou práci není schopen vykonávat. Jiné zdravotní problémy nemá a v současnosti žádnou léčbu nepodstupuje. Novou protézu je nutné nechat zhotovit každé dva roky za cenu 60 až 70 tisíc Kč. Dále uvedl, že kvůli svému handicapu nebude mít šanci ve Vietnamu na pracovním trhu nalézt práci, a proto nebude mít z čeho žít. V zemi původu žijí jeho rodiče, kteří jsou ale staří a nemocní. Mohl by žít u nich, neboť mají vlastní bydlení. Bratr jej v zemi původu podporovat nebude. Při vystavení nového cestovního dokladu (9. 7. 2018) neměl žalobce na ambasádě v Praze žádné problémy. V zemi původu byl dvakrát, v roce 2008 a 2013. Poslední návštěva trvala měsíc, protože byl se svou matkou po mozkové příhodě. Při vycestování v roce 2013 neměl žádné problémy. Žádné problémy rovněž neměl se státními orgány či soukromými osobami v zemi původu.

10. Součástí správního spisu je dokument „Vietnam Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2018“ obsahující údaje o zemi původu žalobce a dokumenty „Vietnam Informace OAMP, 24. srpna 2018“ a „Vietnam Informace OAMP, 31. května 2019“ pojednávající o politické a bezpečnostní situaci v zemi. Součástí správního spisu jsou také dokumenty „Vietnam Informace Human Rights Watch, 18. ledna 2018“, a „Vietnam Informace Amnesty International, 22. února 2018“ týkající se dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobce.
11. Žalovaný opatřením ze dne 24. 1. 2019, č. j. OAM-800/ZA-ZA11-2018, žalobce vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, které mělo proběhnout 15. 2. 2019. Z protokolu žalovaného ze dne 15. 2. 2019 vyplývá, že se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil. Prostřednictvím svého zástupce uvedl, že se k nim vyjádří písemně. K tomu mu byla určena lhůta do 1. 3. 2019. V dané lhůtě, ani později, žalobce žádné vyjádření nepředložil.
12. Žalovaný opatřením ze dne 4. 12. 2019, č. j. OAM-800/ZA-ZA11-2018, žalobce znovu vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, které mělo proběhnout 16. 12. 2019. Opatření bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobce dne 5. 12. 2019. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 16. 12. 2019 vyplývá, že žalobce ani jeho zástupce se k seznámení s podklady rozhodnutí bez omluvy nedostavili.
13. Napadené rozhodnutí si žalobce převzal dne 15. 1. 2020. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně shrnul dosavadní průběh řízení, zjištěné skutečnosti a skutečnosti uváděné žalobcem a konstatoval, že v řízení nevyšly najevo jakékoliv skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany žalobci v jakékoliv formě. Ve vztahu k posouzení žádosti žalobce stran § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce při přihlédnutí k jeho věku a zdravotnímu stavu. Dospěl k závěru, že v případě žalobce se jedná o osobu dospělou, plně svéprávnou a praceschopnou, byť z důvodů jeho handicapu je schopen vykonávat spíše lehčí zaměstnání. Jiné zdravotní obtíže žalobce nemá, což potvrdil i sám žalobce. Zdravotní obtíže nejsou pro žalobce život ohrožující, jejichž případná nemožnost léčby v zemi původu by byla důvodem pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný rovněž odkázal na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci, z níž vyplývá, že vláda země původu žalobce, jakož i tam působící soukromé iniciativy poskytují pomoc ohroženým skupinám (např. chudým, osobám s postižením, menšinám, ženám, dětem, seniorům, migrantům, apod.). Na tomto základě žalovaný dospěl k závěru, že i po svém návratu si může žalobce zajistit příslušnou zdravotní pomůcku. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015-25, s tím, že humanitární azyl není „záchrannou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění. Za uvedené situace žalovaný konstatoval, že situaci žalobce nepovažuje za zvláštního zřetele hodnou ani za mimořádnou, protože se humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu neuděluje.

Posouzení žaloby soudem

14. Žalobce nejprve namítal, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje procesní ustanovení, na jejichž základě žalovaný rozhodoval. Napadenému rozhodnutí tak schází náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

15. Ohledně námitky stran neuvedení jednotlivých ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, však nemůže dát soud žalobci za pravdu. Výrokovou část napadeného rozhodnutí považuje za jednoznačnou a určitou. Je v ní totiž bez pochybností uvedeno, který správní orgán rozhodoval, o čem rozhodoval, ve vztahu k jakému adresátovi (účastníkovi řízení) a jak rozhodl. K absenci kompetenčního ustanovení soud konstatuje, že určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. neuvedení kompetenčního ustanovení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48). Tyto požadavky byly přitom v případě napadeného rozhodnutí splněny. Z výrokové části jednoznačně vyplývá, že žalovaný rozhodl podle zákona o azylu, přičemž o příslušnosti žalovaného není s ohledem na § 8 zákona o azylu pochyb [srov. též § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů]. Výrok napadeného rozhodnutí aplikovaná ustanovení výslovně obsahuje, přičemž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Tato ustanovení obsahují podmínky, za kterých se mezinárodní ochrana udělí, z čehož implicitně vyplývá, že pokud žadatel (v daném případě žalobce) nesplňuje podmínky pro její udělení podle některého z uvedených ustanovení, pak mu mezinárodní ochrana ve smyslu těchto ustanovení nebude udělena. Námitka je proto nedůvodná.
16. Žalobce dále namítl, že v jeho případě jsou dány důvody zvláštního zřetele, pro které mu měl být udělen humanitární azyl.
17. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Obecně je třeba uvést, že „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).
18. Soud rovněž připomíná, že § 14 zákona o azylu je „*kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72). Jelikož na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je o něm rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, je omezen i jeho soudní přezkum, a to pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech

závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle.

19. Rozsah volnosti správního orgánu a tedy i žalovaného je však v případě neurčitých právních pojmů užší než v případě správního uvážení. V případě správního uvážení dává zákon správnímu orgánu na základě zjištěného skutkového a právního stavu věci možnost volby mezi několika v úvahu přicházejícími alternativami řešení. Naproti tomu v případě neurčitého právního pojmu uvedená míra volnosti spočívá v interpretaci tohoto pojmu. Věda o správním právu uvádí, že *„[p]ři interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Objasní si význam neurčitého pojmu a jeho rozsah a hodnotí skutečnosti konkrétního případu z toho hlediska, zda je lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.“* (HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H.Beck, 2012, s. 80). Jestliže představuje § 14 zákona o azylu kombinaci správního uvážení a neurčitého právního pojmu, pak z uvedeného vyplývá, že výklad (interpretace) pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ musí předcházet užití správního uvážení. Interpretaci tohoto pojmu přitom žalovaný nemůže pominout, neboť se jedná o nezbytnou podmínku užití správní úvahy a rozhodnutí o udělení či neudělení azylu podle tohoto ustanovení vůbec. Užití volné úvahy interpretaci neurčitého právního pojmu nesubsumuje, neboť se jedná o dva samostatné instituty ve vzájemné kombinaci, kdy první je předpokladem druhého. Jinými slovy lze-li zařadit skutkové okolnosti případu pod pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, je na uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv. Jestliže však skutkové okolnosti případu pod uvedený pojem podřadit nelze, zákon o azylu udělení humanitárního azylu neumožňuje. Postup žalovaného spočívající ve vyhodnocení skutkové podstaty, určení významu uvedeného pojmu a zařazení či nezařazení konkrétních okolností pod něj se přitom musí bezpodmínečně projevit v odůvodnění rozhodnutí o neudělení azylu. Kromě obecných požadavků na přezkoumatelnost rozhodnutí orgánů veřejné moci vyplývajících ze zásad právního státu je tato povinnost žalovaného obsažena rovněž v § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého v odůvodnění rozhodnutí správní orgán mimo jiné uvede úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů. Z rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu tak musí vyplývat, jaký obsah má podle něj pojem „případ hodný zvláštního zřetele“. Jen takové rozhodnutí pak může být považováno za řádně odůvodněné, a tedy přezkoumatelné. Uvedené má přitom význam nejen z hlediska sdělení důvodů svého rozhodnutí účastníkům řízení, nýbrž rovněž pro možnost soudního přezkumu. Jestliže totiž zde žalovaný jako správní orgán interpretuje ustanovení zákona, spadá tato činnost jednoznačně pod přezkumnou pravomoc správního soudnictví. Aby takové rozhodnutí mohlo být přezkoumáno, musí být náležitě v uvedeném smyslu odůvodněno. V opačném případě je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nadto musí být soud ve správním soudnictví schopen posoudit, zda ve skutkově shodných nebo podobných případech nerozhoduje žalovaný nedůvodně rozdílně (srov. § 2 odst. 4 správního řádu).
20. Podle soudu žalovaný v projednávané výše uvedené požadavky na rozhodování o udělení či neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu splnil. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval skutečnostmi uvedenými žalobcem, jmenovitě jeho zdravotním stavem, rodinnou situací, možností obživy v zemi původu žalobce a důvodem, pro který žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Ačkoliv příslušná část odůvodnění žalobce není příliš rozsáhlá a detailně rozvedená, je podle názoru soudu

v souvislosti s ostatními částmi napadeného rozhodnutí přezkoumatelná. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že dané skutečnosti týkající se situace žalobce případ hodný zvláštního zřetele nepředstavují. Žalovaný vzal v úvahu všechny skutkové okolnosti případu a zdůvodnil, jak je hodnotil, proč zde nejsou důvody hodné zvláštního zřetele a naopak, co by těmito důvody být mohlo. V úvahách a hodnocení žalovaného přitom soud neshledal žádnou vadu. Jeho závěr o neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele je odůvodněný a soud jej nepovažuje za nezákonný. Námitka je proto nedůvodná.

21. Rovněž nedůvodná je námitka, že žalobce nebyl žalovaným poučen o konkrétních pobytových titulech ve smyslu zákona o pobytu cizinců, protože by nemusel postupovat podle zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že zákon o pobytu cizinců je určen k úpravě pobytového povolení a že jeho institutů může žadatel k legalizaci pobytu využít efektivněji, tj. efektivněji než zákon o azylu. Tato část argumentace zjevně souvisí s názorem žalovaného, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (zejména důvody hodné zvláštního zřetele ve vztahu k humanitárnímu azylu), že zákon o azylu neslouží k úpravě pobytu cizinců na území České republiky a že v případě úmyslu žalobce získat některé z pobytových oprávnění musí využít instituty zákona o pobytu cizinců. Předmětem předcházejícího správního řízení však nebylo rozhodování o udělení pobytového oprávnění žalobci, nýbrž posuzování otázky, zdali je v případě žalobce dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nemá v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany povinnost poučit žadatele, o jaké konkrétní pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců má nebo by mohl žádat. Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá ani povahu řízení o poskytnutí předběžné informace (srov. § 139 správního řádu) nebo jeho období k jakémukoliv řízení o žádosti o pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Tato žalobní námitka proto nemá a nemůže mít jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. července 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce